

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 19, 2024

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1474](#) 18-10-2024

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1370](#) 04-10-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:952](#) 27-09-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:973](#) 20-09-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:978](#) 20-09-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:942](#) 13-09-2024

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:918](#) 13-09-2024

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:6991](#) 15-10-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:16566](#) 10-10-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:16360](#) 08-10-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:10061](#) 07-10-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:5582](#) 26-09-2024

RECHTSPRAAK

Kan een rechterlijke beslissing waarbij op grond van artikel 1:253c BW het gezamenlijk gezag voor de ouders is vastgesteld nadien worden gewijzigd, ondanks dat deze bepaling niet wordt genoemd in artikel 1:253n BW?

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben een kind gekregen in 2010. Tussen mei 2011 en februari 2017 heeft het minderjarige kind onder toezicht gestaan. Bij beschikking van september 2018 is de minderjarige opnieuw onder toezicht gesteld. In december 2020 is de minderjarige uit huis geplaatst, en geplaatst bij de vader. Deze machtiging is verlengd tot september 2023.

De vader heeft oorspronkelijk verzocht om partijen met het gezamenlijk gezag te belasten en het hoofdverblijf bij hem te bepalen. De moeder heeft verzocht een zorgregeling tussen haar en de minderjarige vast te stellen. De rechtbank Noord-Holland heeft beslist dat de ouders met de gezamenlijke uitoefening van het gezag zijn belast. De andere beslissingen zijn aangehouden. De vader heeft op 14 februari 2023 een aanvullend verzoekschrift ingediend met het verzoek hem met het eenhoofdig gezag over de minderjarige te belasten. De moeder heeft een verweerschrift ingediend. Op 31 maart 2023 volgde de beschikking van de rechtbank waarin de vader belast is met het gezag.

De moeder heeft in hoger beroep verzocht om deze beschikking te vernietigen, de vader niet-ontvankelijk te verklaren in zijn aanvullende verzoek én om een contactregeling vast te stellen tussen haar en de minderjarige. De vader heeft verzocht om de verzoeken van de moeder af te wijzen en de beschikking van de rechtbank van 31 maart 2023 te bekrachtigen.

Bij beschikking van 16 januari 2024 heeft het hof Amsterdam de beschikking van de rechtbank bekrachtigd en de andere verzoeken afgewezen. De moeder is tijdig in cassatie gekomen.

Bespreking van het middel

Onderdeel 1

De moeder voert in dit middel aan dat zij in haar verdediging is geschaad omdat zij geen behoorlijk verweer heeft kunnen voeren tegen het aanvullend verzoek van de vader.

In hoger beroep vroeg de moeder aandacht voor haar verdediging in de procedure. Zij heeft op inhoudelijke gronden verweer gevoerd tegen het aanvullend verzoek van de vader én tegen de toewijzing daarvan door de rechtbank. Het hof overwoog daarover dat de tijdsperiode tussen indiening van het aanvullend verzoek en de behandeling van het verzoek relatief kort is. Het hof concludeerde dat de moeder niet in haar verdediging is geschaad. De moeder is het hier niet mee eens.

De procureur-generaal (P-G) overweegt dat de moeder in eerste aanleg (zowel schriftelijk als mondeling tijdens de zitting) inhoudelijk verweer heeft gevoerd tegen het aanvullende verzoek van de vader, niet heeft zij aangevoerd dat zij te weinig tijd heeft gehad om zich gedegen voor te bereiden op (behandeling van) het verzoek. De P-G is er niet van overtuigd dat de moeder duidelijk heeft gemaakt dat zij in haar verdediging is geschaad. Indien aangenomen wordt dat de moeder in haar verdediging is geschaad, is de P-G het eens met het hof dat dit gebrek in hoger beroep is hersteld.

Onderdeel 1 faalt.

Onderdeel 2

Onderdeel 2 betoogt dat het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in r.o. 5.5 te beslissen dat de rechtbank geen beginsel van goede procesorde of enig ander fundamenteel beginsel van procesrecht heeft geschonden door het aanvullend verzoek van de vader te behandelen in de lopende procedure waarin de rechtbank al had beslist op het eerdere verzoek van de vader met betrekking tot ouderlijk gezag.

Bij beschikking van 20 december 2021 heeft de rechtbank het verzoek van de vader om partijen te belasten met het gezamenlijk gezag toegewezen. Ten aanzien van de gezagskwestie heeft de rechtbank een eindbeslissing gegeven; voor het overige is de zaak aangehouden. Bij aanvullend verzoek heeft de vader op 14 februari 2023 de rechtbank in de lopende procedure verzocht om te bepalen dat het gezamenlijk gezag wordt beëindigd en dat hij wordt belast met het eenhoofdig gezag. Volgens de advocaat van de moeder had de vader hiervoor een nieuwe procedure moeten starten, omdat de rechtbank al een beslissing had genomen. De rechtbank is hieraan voorbijgegaan. De rechtbank overwoog hierbij dat de minderjarige last heeft van de onduidelijkheid over zijn perspectief en het in het belang van de minderjarige is om het verzoek van de vader te behandelen. Het hof heeft zich aangesloten bij dit oordeel van de rechtbank.

Volgens de P-G stond het de vader vrij om in de lopende procedure zijn verzoek betreffende het hoofdverblijf te vermeerderen met het verzoek tot eenhoofdig gezag (art. 283 Rv). De bezwaren van de moeder zijn behandeld door de rechtbank en tegen de afwijzing staat (art. 283 jo. 130 lid 2 Rv) geen hogere voorziening open. Hetzelfde geldt voor de procedure in hoger beroep (art. 353 Rv). De moeder is dus niet-ontvankelijk in haar beroep. De P-G stelt ook dat het oordeel van het hof goed te volgen is, gezien de moeder niet in enig belang is geschaad.

Onderdeel 2 faalt

Onderdeel 3

Onderdeel 3 richt zich op het punt dat de wet niet voorziet in wijziging van gezamenlijk gezag dat is ontstaan op de voet van artikel 1:253c BW. In de kern komen de klachten van dit middel erop neer dat het hof heeft miskend dat gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op grond van artikel 1:253c BW niet kan worden gewijzigd met een beroep op artikel 1:253n BW.

Volgens de P-G zijn minderjarigen in het algemeen gebaat bij een zo stabiel mogelijke gezagssituatie, waarbij duidelijk is wie welke bevoegdheden heeft tot het nemen van beslissingen met betrekking tot de persoon en het vermogen van de minderjarige. Continuïteit in de gezagssituatie is belangrijk. Aan het gezagsrecht is eigen dat daarin wijzigingen kunnen optreden, zowel qua gezagsdrager als qua invulling van het gezag, wanneer het belang van de minderjarige daar om vraagt. Ook bij een rechterlijke beslissing over een gezagsverhouding is het gezagsrecht veranderlijk. Een rechterlijke beslissing die een bepaalde gezagssituatie in het leven roept, kan nadien worden gewijzigd wanneer het belang van de minderjarige daar om vraagt. Dit komt onder andere in artikel 1:253n BW tot uitdrukking, waarmee de wetgever voor verschillende situaties duidelijk maakt dat de gezagsbeslissing kan worden gewijzigd in bepaalde gevallen.

Artikel 1:253n BW is geschreven voor situaties waarin de ouders van een minderjarige niet met elkaar zijn gehuwd, sprake is van gezamenlijk ouderlijk gezag, en een of beide ouders de rechtbank verzoeken om het gezamenlijk gezag te beëindigen en één van hen te belasten met het gezag. De werkingssfeer van dit artikel is voor een aantal specifieke situaties uitgebreid, waarin artikel 1:253n BW van overeenkomstige toepassing is verklaard. In artikel 1:253n lid 1 BW ontbreekt een verwijzing naar artikel 1:253c BW. Evenmin wordt het van overeenkomstige toepassing verklaard. Hieruit kan niet worden afgeleid dat een rechterlijke beslissing waarbij op grond van artikel 1:253c BW gezamenlijk gezag is vastgesteld nadien niet kan worden gewijzigd. Het door artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK beschermde belang van de minderjarige zou ernstig in het gedrang komen, wanneer geen wijziging kan worden aangebracht aan

gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op grond van artikel 1:253c BW.

De P-G ziet geen aanleiding om te veronderstellen dat de wetgever de mogelijkheid tot wijziging van gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op grond van artikel 1:253c BW heeft willen uitsluiten. In de parlementaire geschiedenis van artikel 1:253n BW en artikel 1:253c BW zijn hiervoor geen aanknopingspunten. Dat ligt ook wel voor de hand omdat het belang van minderjarigen juist vraagt om bij een wijziging van de omstandigheden de mogelijkheid te hebben tot aanpassing van een gezagsbeslissing. Dit duidt erop dat de wetgever de mogelijkheid tot wijziging van gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op grond van artikel 1:253c BW niet onder ogen heeft gezien.

De P-G verwijst ook naar artikel 1:253o BW, waarin de mogelijkheid tot wijziging wordt genoemd van rechterlijke beslissingen waarbij een ouder alleen met het gezag is belast op grond van het bepaalde in de paragrafen 1, 2 en 2a van Titel 14 van Boek 1 BW en het bepaalde in artikel 1:253n BW. Deze wijzigingsmogelijkheid geldt dus ook voor een rechterlijke beslissing waarbij tot eenhoofdig gezag is beslist op grond van artikel 1:253c BW. De P-G kan geen reden bedenken waarom een rechterlijke beslissing waarbij op grond van artikel 1:253c BW is beslist tot eenhoofdig gezag wel gewijzigd kan worden, terwijl een rechterlijke beslissing waarbij op grond van artikel 1:253c BW is beslist tot gezamenlijk gezag niet gewijzigd kan worden.

Concluderend: de P-G vindt dat het belang van minderjarigen en de daardoor ingegeven veranderlijkheid van het gezagsrecht rechtvaardigen dat een op grond van artikel 1:253c BW gegeven rechterlijke beslissing waarbij gezamenlijk gezag voor de ouders in het leven is geroepen, steeds gewijzigd moet kunnen worden wanneer de omstandigheden nadien zijn gewijzigd.

Het middel faalt voor zover daarin wordt betoogd dat het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat gezamenlijk gezag dat is ontstaan op grond van artikel 1:253c BW kan worden gewijzigd op grond van artikel 1:253n BW.

Het middel faalt eveneens voor zover het ervan uitgaat dat gezamenlijk gezag dat is ontstaan op grond van artikel 1:253c BW wel gewijzigd zou kunnen worden in een 'separate procedure', waarmee het middel kennelijk doelt op een door de vader te starten nieuwe procedure buiten de lopende procedure.

Nu de wetgever niet heeft voorzien in de mogelijkheid tot wijziging van gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op grond van artikel 1:253c BW, staat het de rechter vrij om deze lacune in het belang van minderjarigen op te vullen door artikel 1:253n BW op deze situatie van overeenkomstige toepassing te verklaren. De klacht dat dit de rechtsvormende

taak van de rechter te buiten gaat, faalt dan ook.

Onderdeel 3 faalt.

Onderdeel 4

Onderdeel 4 komt met verschillende klachten op tegen de inhoudelijke beoordeling door het hof van het aanvullend verzoek van de vader om eenhoofdig gezag. Dit onderdeel faalt.

Het middel voert aan dat er geen sprake is geweest van wijziging van de omstandigheden. Ten aanzien van dit onderdeel mist de klacht feitelijke grondslag, het hof heeft vastgesteld dat er wel sprake was van gewijzigde omstandigheden en heeft dit ook benoemd. Ook bevat het middel een motiveringsklacht. De P-G acht deze klacht niet overtuigend en vindt de beslissing van het hof voldoende gemotiveerd en niet onbegrijpelijk.

Onderdeel 4 faalt.

Conclusie

De P-G concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring van de moeder in het cassatieberoep ten aanzien van onderdeel 2 en voor het overige tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:952

Zaaknummer: 24/01445

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechter beoordeelt een geschil tussen de moeder en de GI over de uitvoering van een ondertoezichtstelling op grond van artikel 1:262b BW.

Feiten en omstandigheden

Moeder en vader hebben twee kinderen gekregen en zijn samen belast met het gezag. De kinderen wonen bij hun moeder en zijn in 2023 onder toezicht gesteld. De kinderen hebben geen goed contact met de vader. De gecertificeerde instelling (GI) heeft samen met hulporganisatie Youké een stappenplan gemaakt om dit contact te herstellen en de emoties hieromtrent te verwerken. De kinderen hebben aangegeven hier niet voor open te staan.

Verzoek

De moeder vraagt de kinderrechter op grond van artikel 1:262b BW te beslissen dat fase 2 van het stappenplan van Youké wordt opgeschort voor de duur van een jaar, omdat dit in het belang van de kinderen noodzakelijk is.

De vader is het niet eens met het verzoek van de moeder. Hij verzoekt de kinderrechter om de moeder niet-ontvankelijk te verklaren in haar verzoek of om dat verzoek af te wijzen.

De GI wijst erop dat een doel binnen de ondertoezichtstelling is dat de kinderen weer contact hebben met hun vader. Als met de kinderen over (contactherstel met) de vader wordt gesproken, schieten zij direct in de emotie en vertonen boosheid en verdriet. De GI ziet heftige emoties bij de kinderen en maakt zich daar grote zorgen over.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) vindt het belangrijk dat de kinderen op een gezonde manier hun gevoelens een plek kunnen geven. Het is niet in het belang van de kinderen dat zij zo'n negatief beeld over hun vader hebben en dat zij daar zo'n last van hebben. De kinderen hebben het gevoel dat er niet naar hen wordt geluisterd. In fase 2 wordt er juist naar hen geluisterd.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:262b BW kunnen geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen aan de kinderrechter worden voorgelegd. De kinderrechter is van oordeel dat de vraag of het inzetten door de GI van fase 2 bij Youké een geschil is dat de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreft.

De kinderrechter is van oordeel dat toewijzing van het verzoek van de moeder om het hulpverleningstraject bij Youké op te schorten niet in het belang van de kinderen is. Het verzoek van de moeder wordt daarom afgewezen. De kinderrechter vindt het net als de raad en de GI belangrijk dat de kinderen hun vervelende ervaringen rond het contact met de vader kunnen verwerken. Het is in het belang van de kinderen dat zij daarbij de ondersteuning krijgen van professionals. De kinderrechter heeft de kinderen hier rechtstreeks over geïnformeerd via een brief.

Beslissing

De kinderrechter wijst het verzoek van de moeder om het hulpverleningstraject bij Youké ten aanzien van fase 2 op te schorten af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-09-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:5582

Zaaknummer: 580975

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijking van de driejarentermijn bij vernietiging erkenning, op grond van artikel 8 EVRM.

Feiten en omstandigheden

De vrouw, geboren in 1986, is toen ze zes jaar oud was erkend door de juridische vader. In 2019 is door middel van een DNA-test vastgesteld dat een andere man de biologische vader van de vrouw is.

Verzoek

De vrouw verzoekt in 2024 vernietiging van de erkenning door de juridische vader.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:205 lid 4 BW moet de vrouw het verzoek tot vernietiging van de erkenning indienen binnen drie jaren nadat zij bekend is geworden met het feit dat de erkenner vermoedelijk niet haar biologische vader is. Het verzoekschrift in deze zaak is echter ruim vijf jaar na de DNA-test ingediend. Daarmee wordt formeel niet voldaan aan de driejarentermijn. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat het stellen van termijnen in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging oplevert in het familie- en gezinsleven van een verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM, omdat de in de wet gestelde termijnen noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om de rechtszekerheid te waarborgen en ter bescherming van de belangen van het kind. Dit laat onverlet dat onder bepaalde omstandigheden het vasthouden aan een termijn naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven kan opleveren en in zoverre strijdig kan zijn met artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de vraag of er in dit geval sprake is van strijd met artikel 8 EVRM, moet het belang van verzoekster om de juridische situatie en de biologische werkelijkheid met elkaar in overeenstemming te brengen, worden afgewogen tegen het belang van de rechtszekerheid en het belang van derden.

In deze zaak heeft de juridische vader verklaart dat hij niet de biologische vader is en dat hij zich niet verzet tegen vernietiging van de erkenning. De vrouw verklaart dat zij nooit in

gezinsverband heeft samengewoond met de juridische vader. Zij heeft het verzoek tot vernietiging van de erkenning niet direct ingediend omdat zij, met het oog op haar verleden en trauma's, eerst wilde bezien of zij haar biologische vader kan vertrouwen en duidelijkheid wilde krijgen over welke rol/bemoeienis deze man in haar leven wil en kan spelen. Bovendien was 2019 een moeilijk jaar voor de vrouw, aangezien zij toen recentelijk was gescheiden en verhuisd. Ook was zij niet bekend met de driejarentermijn zoals bepaald in artikel 1:205 lid 4 BW.

De rechtbank oordeelt dat toepassing van de in artikel 1:205 lid 4 BW gestelde termijn naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM betekent. Nu geen van de belanghebbenden zich tegen het verzoek verzet, valt niet in te zien hoe de rechtszekerheid en de belangen van de belanghebbenden in het onderhavige geval zullen worden geschaad bij het niet strikt hanteren van de wettelijke termijn. Daarbij weegt de rechtbank mee dat de Staatscommissie Herijking ouderschap voorstelt om de driejarentermijn in artikel 1:205 lid 4 BW te schrappen.

Beslissing

De rechtbank vernietigt de erkenning van de vrouw door de juridische vader.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:6991

Zaaknummer: C/02/422176 / FA RK 24-2138

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Internationaal privaatrecht. In Iran gesloten huwelijk. Toepasselijk recht ten aanzien van verzoek afgifte bruidsgave.

Feiten en procesverloop

Partijen zijn in Iran met elkaar gehuwd. Zij wonen nu in Nederland en hebben beiden de Nederlandse nationaliteit. De rechtbank heeft de echtscheiding uitgesproken en de vrouw een uitkering in het levensonderhoud toegekend. Het verzoek tot afgifte van de bruidsgave is afgewezen vanwege een onvoldoende onderbouwing. De rechtbank achtte het Iraans recht van toepassing op de bruidsgave.

Het hof heeft overwogen dat de bruidsgave moet worden beoordeeld naar het recht waarnaar de aanspraak erover tot stand is gekomen. Die regel berust op een veronderstelde nauwe band met dat recht. Artikel 10:8 BW bepaalt dat dat recht bij uitzondering buiten toepassing blijft indien er nauwelijks sprake is van zo'n band en met een ander recht een sterkere band bestaat. Het hof meent dat in dit geval Nederlands recht moet worden toegepast. De rechtspraak heeft meermalen geoordeeld dat de bruidsgave een rechtsfiguur is met een geheel eigen karakter en daardoor niet gelijk is te stellen met partneralimentatie of een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak. Het hof kwalificeert het verzoek van de vrouw als een verplichting tot nakoming van een verbintenis uit overeenkomst, zoals vervat in de huwelijksakte. Het hof acht het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar als de vrouw, naast haar uitkering en de bijdrage in levensonderhoud die de rechtbank haar toekende, ook nog haar aanspraak op de bruidsgave geldend kan maken en wijst het verzoek daarom af.

Overwegingen en beoordeling

De Hoge Raad overweegt dat de in Boek 10 BW vervatte regels van internationaal privaatrecht de werking van voor Nederland bindende internationale en communautaire regelingen onverlet laat. Als een internationale of communautaire regeling van toepassing is, kan de rechter artikel 10:8 BW slechts toepassen voor zover dat in het concrete geval verenigbaar is met die toepasselijke internationale of communautaire regeling. Verzoekster heeft gewezen op het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst

(Trb. 1980, 156) of Verordening (EG) nr. 593/2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (*PbEU* 20078, L 177/6).

Het hof is er kennelijk van uitgegaan dat de toewijsbaarheid van het verzoek in beginsel naar Iraans recht moet worden beoordeeld. Het heeft echter niet onderzocht uit welke conflictregel dat voortvloeit en dus ook niet of op de vraag naar welk recht de aanspraak tot betaling van een bruidsgave moet worden beoordeeld een internationale of communautaire regeling van toepassing is. Deze klacht slaagt. Na cassatie en verwijzing moet dit alsnog worden beoordeeld. Daarbij moet worden uitgegaan van de in cassatie niet bestreden kwalificatie van het hof als een verbintenis uit overeenkomst.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de beschikkingen van het hof Den Haag en verwijst het geding naar het hof Amsterdam.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1474

Zaaknummer: 23/02858

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: H.J.W. Alt en N.C. van Stein

Wetsartikelen: 10:8 BW

RECHTSPRAAK

Politiek vluchteling, Turkse nationaliteit. Rechtsmacht ter zake van voornaamswijziging aangenomen, omdat toepassing CIEC-overeenkomst betekent dat er de facto geen toegang tot de rechter zou zijn.

Feiten en procesverloop

Verzoeker is politiek vluchteling en heeft de Turkse nationaliteit. Hij verblijft rechtmatig in Nederland op grond van artikel 8 onder d Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Er is in Nederland geen geboorteakte van verzoeker ingeschreven. Verzoeker wil zijn voornaam wijzigen.

Overwegingen en beoordeling

Nederland en Turkije zijn partij bij de CIEC-overeenkomst van Istanbul inzake verandering van geslachtsnamen en voornamen van 4 september 1958, *Trb.* 1960, 48. Artikel 2 bepaalt dat verdragspartijen zich verbinden naamswijziging niet toe te staan aan een onderdaan van een andere verdragspartij. Voor verzoeker is het als politiek vluchteling niet mogelijk de Turkse rechter te vragen om naamswijziging. Daardoor heeft hij de facto geen toegang tot een rechter. De rechter neemt, nu verzoeker in Nederland woont, rechtsmacht aan op grond van artikel 3 aanhef en onder a Rv. Artikel 10:17 BW bepaalt dat de persoonlijke staat van een vreemdeling met een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 wordt beheerst door het recht van zijn woonplaats, in dit geval Nederland.

Een voornaamswijziging komt tot stand doordat van de beschikking een latere vermelding aan de geboorteakte wordt toegevoegd. Op voet van artikel 1:4 lid 4 BW stelt de rechter daarom ambtshalve op basis van de beschikbare stukken, waaronder een internationaal geboorteuittreksel, de geboortegegevens van verzoeker vast. De wettiging van verzoeker, door het huwelijk van zijn vader en moeder enkele jaren na zijn geboorte, zal door de ambtenaar middels een latere vermelding aan de op te maken akte worden toegevoegd.

Er is de rechtbank voldoende gebleken van een zwaarwichtig belang bij toewijzing van het verzoek tot voornaamswijziging en de gevraagde voornaam is geoorloofd naar de maatstaven

van artikel 1:4 lid 2 BW. Het verzoek wordt toegewezen.

Beslissing

De rechtbank stelt de geboortegegevens van verzoeker vast en gelast de wijziging van de voornaam van verzoeker.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:16566

Zaaknummer: C/09/657648 / FA RK 23-8744

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Straat- en contactverbod. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de man ernstig onrechtmatig heeft gehandeld jegens de vrouw. Daarnaast is er sprake van een reële kans op herhaling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter rechtvaardigen de feiten en omstandigheden dan ook de gevraagde maatregelen.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie gehad en zijn in 2018 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Het geregistreerd partnerschap is in 2022 ontbonden. Partijen oefenen gezamenlijk het gezag uit over de twee (nu nog) minderjarige kinderen. Bij het uiteengaan is een ouderschapsplan opgesteld met een zorgregeling. Deze zorgregeling is in augustus 2024 bij beschikking gewijzigd.

Het geschil

De vrouw vordert de man een straat- en contactverbod op te leggen, beide voor de duur van één jaar, en aan beide verboden de verbeurte van een dwangsom te verbinden wanneer de man handelt in strijd met de verboden.

De vrouw stelt dat de man zich sinds de beëindiging van de relatie zeer dreigend gedraagt richting de vrouw en haar omgeving, waarbij hij stalkerig en agressief gedrag vertoont. De vrouw heeft de man meermaals gevraagd om dit gedrag te stoppen, maar de man blijft op intimiderende wijze contact zoeken met de vrouw. Volgens de vrouw heeft de man haar in juli 2024 in haar woning mishandeld. De vrouw heeft hiervan aangifte gedaan en het openbaar ministerie heeft besloten de man te vervolgen. Het dreigende gedrag heeft zich na de mishandeling voortgezet. In augustus 2024 heeft de man de vrouw met de auto klem gereden. Inmiddels is de vrouw zo bang voor de man, dat zij niet terug durft naar haar woning uit vrees voor een herhaling. Dit terwijl de kinderen wel gewoon naar school moeten. De man heeft, volgens de vrouw, geen blijk gegeven van inzicht in eigen gedrag en staat niet open voor vrijwillige hulpverlening. Gezien deze omstandigheden stelt de vrouw een belang te hebben bij het opleggen van het contact- en straatverbod dat zwaarder weegt dan het belang van de

man om zich vrijelijk te kunnen bewegen.

De man voert verweer en stelt dat de vrouw aanstichtster is van de problemen. De man heeft na de beëindiging van de relatie alles aan de vrouw gegeven wat hij kon, maar zij heeft allerlei aanvullende eisen gesteld. Dit maakte de man erg boos, waardoor hij zijn zelfbeheersing verloor en de vrouw mishandelde. De man weet dat hij een grote fout heeft gemaakt, maar geeft aan dat hij contact tussen partijen in het belang van de kinderen noodzakelijk acht.

Beoordeling en motivering

De voorzieningenrechter moet eerst beoordelen of de vrouw ten tijde van dit vonnis bij die voorziening een spoedeisend belang heeft. Gelet op het feit dat de vrouw niet terug durft naar haar eigen huis, terwijl de kinderen wel naar school moeten, maakt dat de voorzieningenrechter oordeelt dat hier inderdaad sprake van is.

De rechter overweegt allereerst dat een straatverbod een ingrijpende maatregel is die inbreuk maakt op het recht op persoonlijke vrijheid, waaronder begrepen het recht dat iedereen heeft om zich vrij te verplaatsen. Een straat- en contactverbod kan alleen worden toegewezen als sprake is van ernstig onrechtmatig handelen en van concreet gevaar voor herhaling daarvan. Hiervoor moeten alle relevante omstandigheden in acht worden genomen en de betrokken belangen van partijen worden afgewogen om te beoordelen of een dergelijk verbod kan worden gerechtvaardigd. Het is daarbij aan de vrouw om dat gevaar voor herhaling aannemelijk te maken.

De vrouw heeft onbetwist gesteld dat de man haar gedurende de periode van 12 april 2024 tot en met 7 augustus 2024 heeft bestookt met dreigende en intimiderende e-mails. De man heeft geen gehoor gegeven aan verzoeken om geen direct contact meer met de vrouw op te nemen. Daarnaast heeft er, in het bijzijn van de kinderen, een geweldsincident plaatsgevonden. Ook is onbetwist gesteld dat de man de vrouw heeft geprobeerd klem te rijden met de auto.

Volgens de voorzieningenrechter heeft de man ernstig onrechtmatig gehandeld jegens de vrouw. Gelet op het voorgaande is het volgens de voorzieningenrechter begrijpelijk dat de vrouw zich onveilig is gaan voelen. Ook bestaat er een concreet gevaar voor herhaling van het gedrag van de man. Ook de wijze waarop de man de vrouw ter zitting heeft bejegend is voor de voorzieningenrechter een bevestiging van het gestelde intimiderende gedrag van de man en de reële kans op herhaling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter rechtvaardigen de feiten en omstandigheden dan ook de gevraagde maatregelen. Daarnaast zijn de maatregelen mede in het belang van de minderjarige kinderen, zodat er een periode van rust tussen partijen wordt gecreëerd. De voorzieningenrechter hoopt hiermee dat partijen op den duur op constructieve wijze met elkaar in gesprek kunnen gaan.

De vrouw heeft de voorzieningenrechter verzocht om toekenning van de straat- en contactverboden met terugwerkende kracht in te laten gaan. Gelet op de aard van de verboden – en het doel om een periode van rust te creëren – acht de voorzieningenrechter dit niet mogelijk en wijst het verzoek dan ook af. Het is van belang dat de verboden tegelijkertijd van kracht zijn en daarom ingesteld worden vanaf de dag van de betekening van dit vonnis tot 1 april 2025.

De voorzieningenrechter wijst de gevorderde dwangsom toe, daar deze niet onredelijk is en, gelet op de gestelde feiten en omstandigheden, als stimulans tot nakoming kan dienen.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van de vrouw toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:10061

Zaaknummer: C/15/356721/KGZA24-259

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewind en mentorschap. Schending van het beginsel van hoor en wederhoor door twee belanghebbenden niet in de procedure te betrekken? Criterium bij het afwijken van de wettelijke voorkeursregeling (art. 1:435 lid 4 BW en art. 1:452 lid 4 BW).

Feiten en omstandigheden

In deze zaak over bewind en mentorschap van de moeder wordt in cassatie geklaagd dat het hof twee kinderen van de moeder ten onrechte niet heeft betrokken in de procedure op de wijze die geldt voor belanghebbenden, waardoor de bestreden beschikking met schending van het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv) tot stand is gekomen. Voorts wordt in cassatie geklaagd dat het hof een onjuist criterium heeft aangelegd bij de beoordeling of afgeweken kan worden van de wettelijke voorkeur voor een van de kinderen bij de benoeming van een bewindvoerder en mentor (art. 1:435 lid 4 BW en art. 1:452 lid 4 BW).

Beoordeling en motivering

Ontvankelijkheid van de verzoeksters tot cassatie sub 2 en 3

De advocaat-generaal (A-G) verwijst allereerst naar artikel 426 lid 1 Rv, wat bepaalt dat beroep in cassatie tegen beschikkingen kan worden ingesteld door degenen die in een van de vorige instanties verschenen zijn. Een belanghebbende is verschenen in een vorige instantie, indien hij een verweerschrift heeft ingediend of ter zitting is gehoord. Volgens vaste rechtspraak brengen de eisen van een behoorlijke rechtspleging met zich mee dat artikel 426 lid 1 Rv niet de strekking heeft om beroep in cassatie uit te sluiten als de niet-verschenen belanghebbende buiten zijn schuld niet in de vorige instanties is verschenen. In cassatie staat vast dat verzoeksters tot cassatie sub 2 en 3 (hierna: verzoeksters) belanghebbenden zijn in de zin van artikel 198 lid 2 Rv. Zij zijn echter niet als belanghebbenden betrokken in de procedure, terwijl dat wel had gemoeten. Verzoeksters zijn derhalve buiten hun schuld niet in de vorige instanties verschenen en kunnen dus worden ontvangen in hun cassatieberoep.

Bespreking van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel bestaat uit twee onderdelen. Onderdeel 1 ziet op de vraag of het hof het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv) heeft geschonden door verzoeksters niet in de procedure te betrekken als belanghebbenden. Onderdeel 2 bekijkt of het hof volgens het juiste criterium heeft beoordeeld of afgeweken kan worden van de wettelijke voorkeur voor een van de kinderen bij de benoeming van een bewindvoerder en mentor (art. 1:435 lid 4 BW en art. 1:452 lid 4 BW).

Onderdeel 1: heeft het hof het beginsel van hoor en wederhoor geschonden?

Onderdeel 1 bestaat uit drie subonderdelen. Subonderdeel 1a stelt dat de bestreden beschikking tot stand is gekomen in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv), omdat verzoeksters ten onrechte niet zijn geïnformeerd over de procedure, niet in de gelegenheid zijn gesteld om een verweerschrift in te dienen en niet zijn opgeroepen voor de mondelinge behandeling op 18 augustus 2023. Volgens het middel is het niet afdoende dat het hof dit verzuim heeft geprobeerd te herstellen door verzoeksters in de gelegenheid te stellen om te reageren op het proces-verbaal van de zitting op 18 augustus 2023. Voorts bevat het middel subonderdelen 1b en 1c met motiveringsklachten tegen verscheidene rechtsoverwegingen.

De A-G stelt voorop dat verzoeksters de kinderen zijn van de moeder uit haar eerste huwelijk. Artikel 798 lid 2 Rv bepaalt dat zij uit dien hoofde worden aangemerkt als belanghebbenden in de zaak over bewind en mentorschap van de moeder. Belanghebbenden hebben een zelfstandige processuele positie, met daaruit voortvloeiende processuele rechten. Dit omvat onder andere het recht op inzage en afschrift van de processtukken (art. 290 lid 1 Rv; art. 800 lid 1 Rv) en het recht om een verweerschrift in te dienen (art. 282 lid 1 Rv; art. 361 lid 3 Rv). Ook worden belanghebbenden in beginsel opgeroepen voor de mondelinge behandeling van de zaak (art. 279 lid 1 Rv; art. 361 lid 1 Rv; art. 800 lid 1 Rv) en ontvangen zij een afschrift van de beschikking (art. 290 lid 3 Rv; art. 805 lid 1 Rv) waarvan zij in hoger beroep kunnen komen (art. 358 lid 2 Rv; art. 805 Rv).

De A-G bespreekt verder dat er geen verplichting tot oproeping van belanghebbenden is, maar dat dit aan het beleid van de rechter wordt overgelaten. De rechter zal bij de invulling van dit beleid de eisen van een behoorlijke rechtspleging in acht moeten nemen. Het niet-oproepen van een belanghebbende kan in strijd komen met het beginsel van hoor en wederhoor. Dit zal voornamelijk het geval zijn wanneer het aannemelijk is dat de wederpartij door de beslissing rechtstreeks in haar belangen kan worden geschaad.

Voor onderdeel 1 is volgens de A-G het volgende van belang.

De A-G kijkt eerst naar de vraag of verzoeksters in de procedure in hoger beroep zijn

verschenen. Verzoeksters hebben geen verweerschrift ingediend en zijn ook niet in persoon verschenen op de mondelinge behandeling op 18 augustus 2023; het hof had hen niet geïnformeerd over de procedure en ook niet opgeroepen voor de zitting. Volgens de A-G zijn de verzoeksters ook niet bij gemachtigde, in de persoon van mr. Van Rossen, verschenen in de procedure in hoger beroep. Hiertoe overweegt de A-G dat er aanwijzingen zijn dat het hof, zij het impliciet, ervan is uitgegaan dat mr. Van Rossen alle kinderen in hoger beroep vertegenwoordigt, ook verzoeksters. Dat volgt uit de inhoud van de brief van 3 oktober 2023 van de griffier van het hof en uit r.o. 2.8 van de bestreden beschikking. Volgens de A-G zijn er echter onvoldoende aanknopingspunten om aan te kunnen nemen dat mr. Van Rossen zich daadwerkelijk heeft gesteld voor verzoeksters. Mr. Van Rossen heeft slechts verklaringen van verzoeksters in het geding heeft gebracht om de standpunten van de kinderen voor wie hij zich wel heeft gesteld te kunnen onderbouwen. De A-G concludeert dat verzoeksters derhalve niet geacht worden te zijn verschenen in de procedure in hoger beroep, nu zij geen verweerschrift hebben ingediend, niet ter zitting zijn verschenen en ook niet zijn vertegenwoordigd door mr. Van Rossen.

De A-G overweegt verder dat, gelet op de processuele gang van zaken, het hof verzoeksters voorafgaand aan de mondelinge behandeling op 18 augustus 2023 niet het appelschrift en de andere gedingstukken heeft toegezonden. De bestreden beschikking vermeldt ook niet dat de stukken na de mondelinge behandeling zijn toegezonden aan verzoeksters, noch blijkt dat zij het appelschrift en alle andere gedingstukken hebben ontvangen.

De A-G stelt dat het hof op basis van de gedingstukken veel eerder dan pas op de zitting had kunnen weten van het bestaan van verzoeksters. Zo zit in bijlage 2 bij het inleidend verzoekschrift een brief waarin wordt vermeld dat de moeder acht kinderen heeft en volgt uit de inleiding van het appelschrift dat de zoon het jongste kind is van de moeder en dat zij nog zeven kinderen heeft. Maar ook als wordt aangenomen dat het hof pas ter zitting te weten kwam dat de moeder nog twee kinderen heeft (verzoeksters) die niet zijn opgeroepen, dan had het hof de mondelinge behandeling kunnen aanhouden om deze twee kinderen als belanghebbenden (o.g.v. art. 361 lid 1 Rv) alsnog te laten oproepen voor een nieuwe mondelinge behandeling. Het hof heeft niet gemotiveerd waarom een nieuwe mondelinge behandeling achterwege kan blijven, waardoor een processuele ongelijkheid is ontstaan tussen de belanghebbenden onderling. Alle belanghebbenden hebben immers de mogelijkheid gekregen om de zaak mondeling toe te lichten, behalve verzoeksters.

De A-G maakt uit het voorgaande op dat het hof verzoeksters in hoger beroep niet heeft betrokken op de wijze die voor belanghebbenden is voorgeschreven. Het hof heeft het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv) geschonden, en het is aannemelijk dat verzoeksters door de beslissing van het hof rechtstreeks in hun belangen kunnen worden

geschaad, nu zij in aanmerking wensen te komen voor benoeming tot bewindvoerder en/of mentor. Het hof heeft de eisen van een behoorlijke rechtspleging niet in acht genomen door de mondelinge behandeling op 18 augustus 2023 door te laten gaan en de zaak inhoudelijk te behandelen met de verschenen belanghebbenden, in plaats van deze behandeling aan te houden en alle belanghebbenden inclusief verzoeksters op te roepen voor een nieuwe mondelinge behandeling.

Ook stelt de A-G dat de schending van de processuele rechten van verzoeksters niet als hersteld kan worden beschouwd door de mogelijkheid om schriftelijk te reageren op het proces-verbaal van de zitting op 18 augustus 2023. Dergelijke pogingen door het hof om de vastgestelde schending recht te zetten laten onverlet dat verzoeksters geen kennis hebben kunnen nemen van alle op de zaak betrekking hebbende stukken om vervolgens daarop effectief te kunnen reageren.

De A-G concludeert dat onderdeel 1 van het middel terecht klaagt dat in hoger beroep processuele rechten van verzoeksters als belanghebbenden zijn geschonden, zonder dat daarvoor in de bestreden beschikking een rechtvaardiging kan worden gevonden. Het hof heeft beslist op grond van stukken tot kennisneming waarvan en uitlating waarover niet aan alle belanghebbenden voldoende gelegenheid is gegeven. De bestreden beschikking is daarmee tot stand gekomen in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor (art. 19 Rv) en kan niet in stand blijven.

Onderdeel 2: heeft het hof het juiste criterium aangelegd bij het afwijken van de wettelijke voorkeursregeling?

Volgens subonderdeel 2a heeft het hof blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door, bij de beoordeling of afgeweken kan worden van de wettelijke voorkeur voor een van de kinderen bij de benoeming van een bewindvoerder en mentor op grond van artikel 1:435 lid 4 BW en artikel 1:452 lid 4 BW, ten onrechte van belang te achten of een kind (voorafgaand aan de instelling van een beschermingsmaatregel) betrokkenheid heeft getoond bij de (situatie van de) moeder. Het middel stelt dat het hof hiermee een onjuist criterium heeft aangelegd, omdat op grond van artikel 1:435 lid 1 BW en artikel 1:452 lid 1 BW uitsluitend beoordeeld had moeten worden of een kind bereid en geschikt is om tot bewindvoerder en mentor te worden benoemd.

Subonderdeel 2b omvat een motiveringsklacht tegen het oordeel in r.o. 5.11 dat bij het hof te veel twijfels bestaan over de betrokkenheid en geschiktheid van de kinderen anders dan de zoon om een van hen tot bewindvoerder en mentor te kunnen benoemen. Het oordeel in r.o. 5.11 is tot stand gekomen op basis van partijdebat waaraan verzoeksters als belanghebbenden

niet hebben kunnen deelnemen, waarmee het hof het beginsel van hoor en wederhoor heeft geschonden. In de procedure na verwijzing zal opnieuw, nu op basis van partijdebat waaraan ook verzoeksters hebben kunnen deelnemen, aan de orde moeten komen of een van de kinderen anders dan de zoon in aanmerking komt voor benoeming tot bewindvoerder en/of mentor van de moeder.

De A-G schetst allereerst het wettelijk kader. De rechter die het bewind instelt vergewist zich van de bereidheid en vormt een oordeel over de geschiktheid van de te benoemen persoon (art. 1:435 lid 1 BW). Hetzelfde geldt voor mentorschap (art. 1:452 lid 1 BW). De wet bevat een opsomming van gevallen waarin een vertegenwoordiger bij voorbaat ongeschikt wordt geacht om tot bewindvoerder en mentor te worden benoemd, bijvoorbeeld in geval van handelingsonbekwaamheid (art. 1:435 lid 6 BW; art. 1:452 lid 6 BW). Bij de benoeming van de bewindvoerder en mentor volgt de rechter de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende/betrokkene, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten (art. 1:435 lid 3 BW; art. 1:452 lid 3 BW). Indien een uitdrukkelijke voorkeur ontbreekt of deze wel bestaat maar de rechter daaraan voorbijgaat, wordt in de wet een voorkeur uitgesproken voor de echtgenoot, geregistreerd partner of andere levensgezel van de rechthebbende/betrokkene, dan wel, bij het ontbreken daarvan, een van de ouders, kinderen, broers of zusters van de rechthebbende/betrokkene (art. 1:435 lid 4 BW; art. 1:452 lid 4 BW). Dit is gebaseerd op de gedachte dat een vertrouwde persoon uit de nabije omgeving van de rechthebbende/betrokkene in het algemeen de best aangewezen persoon is om de belangen van de rechthebbende/betrokkene te behartigen. De rechter kan van de wettelijke voorkeursregeling afwijken, indien hij daarvoor aanleiding ziet, maar dient bij een dergelijke beslissing gemotiveerd inzicht te geven in waarom hij van de wettelijke voorkeursregeling afwijkt.

De wetgever heeft het zo bedoeld dat bij de toepassing van de wettelijke voorkeursregeling (art. 1:435 lid 4 BW; art. 1:452 lid 4 BW) geen hoge eisen worden gesteld aan de geschiktheid van de partner of nabije familieleden van de rechthebbende/betrokkene. Daarnaast volgen uit de parlementaire geschiedenis twee punten die de rechter moet betrekken bij de beoordeling van de geschiktheid van de te benoemen persoon:

De vaardigheid om een financiële huishouding te voeren, in overeenstemming met de aard, de samenstelling en de omvang van het vermogen van de betrokkene. Dit vereist geen bijzondere kennis of kunde en het mag worden verondersteld dat de te benoemen persoon in dit opzicht geschikt is.

De (potentiële) onverenigbaarheden zoals voorgesteld in het vijfde en zesde lid van artikel 1:435 BW en artikel 1:452 BW.

In het kader van de wettelijke voorkeursregeling heeft de wetgever uitdrukkelijk ervan afgezien om bijzondere eisen te stellen aan de geschiktheid van de partner of nabije familieleden van de rechthebbende/betrokkene. De rechter zal bij de benoeming van een bewindvoerder en mentor op grond van de wettelijke voorkeursregeling (art. 1:435 lid 4 BW; art. 1:452 lid 4 BW) zeker zijn van de bereidheid van de te benoemen persoon en zal een oordeel vormen over de geschiktheid van deze persoon (art. 1:435 lid 1 BW; art. 1:452 lid 1 BW). De rechter behoudt de mogelijkheid om voorbij te gaan aan de voorkeur van de wet en een (professionele) derde te benoemen, maar zal in dat geval voldoende inzichtelijk moeten maken waarom hij afwijkt van de wettelijke voorkeursregeling. Bij die beslissing zal de rechter rekening kunnen houden met alle relevante omstandigheden van het geval, zowel omstandigheden die betrekking hebben op de persoon naar wie de wettelijke voorkeur uitgaat anders dan zijn geschiktheid in de zin van artikel 1:435 lid 1 BW en artikel 1:452 lid 1 BW als omstandigheden die zich met het oog op de persoon en/of de belangen van de rechthebbende/betrokkene ertegen verzetten dat de wettelijke voorkeur wordt gevolgd.

De hiervoor vermelde omstandigheden sluiten aan bij die welke zijn genoemd in HR 17 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:870. Er bestaat echter een belangrijk verschil met de onderhavige zaak. In HR 17 juni 2022 ging het om de uitleg van gegronde redenen in de zin van artikel 1:435 lid 3 BW om af te wijken van de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende voor de te benoemen bewindvoerder. In de onderhavige zaak gaat het om de mogelijkheid om af te wijken van de wettelijke voorkeur voor de te benoemen persoon op grond van artikel 1:435 lid 4 BW en artikel 1:452 lid 4 BW. Anders dan het derde lid, vermeldt het vierde lid van deze artikelen niet de zinsnede 'tenzij gegronde redenen zich tegen zodanige benoeming verzetten'. Als de wetgever dat wel zou hebben bedoeld, ligt het voor de hand dat zulks in het vierde lid zou zijn opgenomen. Het derde lid van artikel 1:435 BW en artikel 1:452 BW zien op de situatie waarin de rechthebbende/betrokkene in een concreet geval op basis van zijn eigen gevormde wil uitdrukkelijk een voorkeur aangeeft voor de te benoemen persoon. In het vierde lid geeft de wet in abstracto een voorkeur aan voor de te benoemen persoon op grond van de veronderstelling dat iemand uit de nabije omgeving in de regel de meest aangewezen persoon is om de belangen van de rechthebbende/betrokkene te behartigen. Dit verschil in uitgangspunt rechtvaardigt het hanteren van verschillende criteria bij het afwijken van de voorkeur voor de te benoemen persoon: de uitdrukkelijke wil van de rechthebbende/betrokkene kan slechts om gegronde redenen worden gepasseerd, terwijl aan de wettelijke voorkeur op minder strikte gronden kan worden voorbijgegaan. Dit impliceert ook dat, als wordt afgeweken van de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende/betrokkene, een zwaardere motiveringsplicht geldt dan wanneer wordt afgeweken van een wettelijke voorkeur.

De A-G bespreekt vervolgens de overwegingen in r.o. 5.9 en 5.10 van de bestreden beschikking, waarin het hof het voor de zaak relevante wettelijke kader uiteenzet en ingaat op de vraag of de zoon in aanmerking komt voor benoeming tot bewindvoerder en mentor. Volgens de A-G volgt uit deze rechtsoverwegingen dat het hof het in artikel 1:435 lid 3 BW en artikel 1:452 lid 3 BW vermelde criterium om af te wijken van de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende/betrokkene voor de te benoemen persoon (tenzij gegronde redenen zich tegen zodanige benoeming verzetten), ook heeft gebruikt om af te wijken van de wettelijke voorkeur voor de zoon (art. 1:435 lid 4 BW; art. 1:452 lid 4 BW). Daarmee heeft het hof een te strikt criterium aangelegd bij de beoordeling of ten aanzien van de zoon kan worden afgeweken van de wettelijke voorkeursregeling. Deze rechtens onjuiste redenering van het hof lijkt door te werken in r.o. 5.11 bij de beoordeling of een van de andere kinderen in aanmerking komt voor benoeming tot bewindvoerder en/of mentor, waarmee het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof heeft hoe dan ook onvoldoende duidelijk gemaakt volgens welk criterium beoordeeld is of van de wettelijke voorkeur voor een kind kan worden afgeweken. Indien het hof bij deze beoordeling de betrokkenheid en geschiktheid als criterium heeft gebruikt, heeft het hof miskend dat aan de geschiktheid van de te benoemen persoon geen hoge eisen gesteld kunnen worden. Uit de vermelde omstandigheden kan niet worden opgemaakt dat de kinderen anders dan de zoon ongeschikt zijn in de zin van artikel 1:435 lid 1 BW en artikel 1:452 lid 1 BW. Daarentegen kan de betrokkenheid van een kind wel een omstandigheid zijn om rekening mee te houden bij de beoordeling of afgeweken moet worden van de wettelijke voorkeursregeling, omdat de rechter daarbij acht mag slaan op alle omstandigheden van het geval.

Volgens de A-G kunnen de omstandigheden rechtvaardigen dat de rechter afwijkt van de wettelijke voorkeur voor de benoeming van een kind. De betrokkenheid van een kind bij de situatie van een ouder kan iets zeggen over het vertrouwen dat over en weer bestaat. Hoe meer betrokkenheid en vertrouwen er bestaat, des te groter de kans dat de bewindvoerder en mentor zijn taken in het belang van de rechthebbende/betrokkene zal (kunnen) uitoefenen. De omstandigheid dat niet alle kinderen ter zitting zijn verschenen kan ten aanzien van verzoeksters echter geen betekenis worden toegekend, omdat bij de bespreking van onderdeel 1 is gebleken dat zij ten onrechte niet zijn opgeroepen voor de mondelinge behandeling.

Conclusie

De A-G concludeert dat in de procedure na verwijzing het hof, op basis van partijdebat van alle belanghebbenden, alsnog zal moeten beoordelen of een van de kinderen anders dan de zoon in aanmerking komt voor benoeming tot bewindvoerder en/of mentor, met inachtneming van het juiste criterium zoals hiervoor uiteengezet.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-09-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:918

Zaaknummer: 24/00490

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot erkenning van in Turkije rechtsgeldig uitgesproken binnenlandse adoptie, omdat er niet is voldaan aan de voorwaarden voor erkenning op grond van artikel 10:109 lid 1 onder a en b BW en er geen sprake is van een zodanig uitzonderlijke situatie dat in het belang van het kind aan het bepaalde in de Wet opnemering buitenlandse kinderen ter adoptie voorbij moet worden gegaan.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank in Turkije heeft in 2018 de adoptie uitgesproken van twee in Turkije in 2010 en 2011 geboren minderjarige kinderen, door verzoekster. De kinderen en verzoekster hebben de Turkse nationaliteit. Verzoekster is de oma van vaderszijde van de kinderen. Gedurende de gehele adoptieprocedure en ten tijde van de Turkse adoptiebeschikking woonde verzoekster in Nederland en de kinderen in Turkije. Het was toentertijd niet de bedoeling dat de kinderen naar Nederland zouden komen.

In het raadsrapport is vermeld dat de kinderen graag bij verzoekster willen wonen omdat zij denken dat Nederland een goede plek is voor hen, zowel in psychisch als economisch opzicht. De vader staat positief tegenover het vertrek van de kinderen naar Nederland. De vader heeft verklaard dat hij in Turkije mogelijk vier tot zes jaar de gevangenis in zal gaan. De kinderen zijn niet eerder in Nederland geweest. De kinderen hebben eerder met hun vader bij een oom in Turkije gewoond. Verder is gebleken dat verzoekster de kinderen sinds 2018 op afstand ondersteunt, zowel op emotioneel vlak als financieel. Verzoekster gaat steeds voor enkele maanden naar Turkije om voor de kinderen te zorgen en zal dat op korte termijn weer doen, omdat de vader inmiddels Turkije is ontvlucht vanwege een aanhoudingsbevel.

Beoordeling en motivering

De rechtbank oordeelt dat de adoptie naar Turks recht rechtsgeldig heeft plaatsgevonden. De rechtbank stelt verder vast dat er geen sprake was van een interlandelijke adoptie waarbij de geadopteerde kinderen door de adoptiefouder (verzoekster) naar een andere Verdragsluitende Staat zou worden overgebracht. De adoptie betreft dus een binnenlandse adoptie, die niet valt

onder het toepassingsgebied van het Haags Adoptie Verdrag. De adoptie kan dus niet op grond van dit Verdrag van rechtswege worden erkend in Nederland.

De rechtbank beoordeelt vervolgens of de Turkse adoptie in Nederland kan worden erkend op grond van artikel 10:109 BW. De rechtbank stelt vast dat niet is voldaan aan de in artikel 10:109 lid 1 onder a BW genoemde voorwaarde dat de bepalingen van de Wet opneming buitenlandse kinderen ter adoptie (Wobka) in acht zijn genomen. Verzoekster heeft namelijk geen beginseltoestemming gekregen voor opneming van de kinderen in Nederland, zoals is vereist volgens artikel 2 Wobka.

De bepalingen van de Wobka kunnen op basis van eerdere jurisprudentie evenwel opzij worden gezet indien het belang van het kind dat vereist. De rechtbank vindt dat niet is komen vast te staan dat de (erkenning van de) adoptie van de kinderen door verzoekster in het kennelijk belang van de kinderen is. De wens van de kinderen om in Nederland bij verzoekster te willen wonen, is daarvoor onvoldoende. Ook is niet gebleken dat het voor verzoekster onmogelijk is om bij de kinderen in Turkije te gaan wonen. Er is geen sprake van een zodanig uitzonderlijke situatie dat in het belang van het kind aan het bepaalde in de Wobka voorbij moet worden gegaan. Nu evenmin is voldaan aan de in artikel 10:109 lid 1 onder b BW neergelegde eis dat de adoptie in het kennelijk belang van het kind is, is de rechtbank van oordeel dat de Turkse adoptie niet in Nederland kan worden erkend op grond van artikel 10:109 BW.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek tot erkenning van de Turkse adoptie af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:16360

Zaaknummer: C/09/653755 / FA RK 23-6695

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wijziging van de vervangende geboorteakte (art. 1:25d BW). De aard van de zaak verzet zich niet tegen het bewijsaanbod van een getuigenverhoor van de moeder over de geboortedatum, gelet op de ruime onderzoeksplicht naar analogie van artikel 1:25c lid 2 BW en de bijzondere rol die de moeder als getuige van de geboortedatum kan hebben. Artikel 8 IVRK en artikel 8 EVRM. Afweging individueel belang bij registratie van de gestelde geboortedatum en openbare orde-belang van betrouwbare registers van de burgerlijke stand.

Feiten en procesverloop

Verzoekster is in Somalië geboren, heeft de Nederlandse nationaliteit en woont in Groot-Brittannië. Verzoekster stelt dat zij op een andere datum (2) in 1987 is geboren dan (1) die de rechtbank Den Haag in 2013 op grond van artikel 1:25c BW voor een vervangende geboorteakte heeft vastgesteld. Zij verzoekt op grond van artikel 1:25d BW tot wijziging van de in 2013 vastgestelde geboortedatum. Ze stelt dat haar moeder kan verklaren dat ze op datum 2 is geboren en geeft aan dat ze sinds 1999 met die geboortedatum in Groot-Brittannië staat geregistreerd. Ze stelt dat ze hinder ondervindt van de in beide landen verschillend geregistreerde geboortedata.

Het hof is, evenals de rechtbank, van oordeel dat verzoekster geen bewijs heeft geleverd dat de in de akte opgenomen geboortedatum onjuist is en dat de datum 2 de juiste datum is, zodat niet geconcludeerd kan worden dat de vastgestelde gegevens van verzoekster onjuist of onvolledig zijn in de zin van artikel 1:25d BW. Het hof vindt het bewijsaanbod van verzoekster niet relevant, nu dit uitsluitend ziet op stukken die zijn opgesteld in Groot-Brittannië, die gebaseerd zijn op de door verzoekster aangeleverde (persoons)gegevens.

Het hof passeert ook het beroep van verzoekster op de artikelen 7 en 8 IVRK en artikel 8 EVRM. Het belang van verzoekster, bestaande uit het voorkomen van genoemde hinder in de toekomst alsook het recht doen aan haar werkelijke identiteit, prevaleert niet boven het openbaar belang.

Het cassatiemiddel

Onderdeel 1 richt zich tegen het passeren door het hof van het bewijsaanbod als niet relevant. Het bewijsaanbod omvatte ook een getuigenverhoor van de moeder, die kan verklaren dat verzoekster op datum 2 in 1987 is geboren, en ziet dus niet uitsluitend op stukken die zijn opgesteld in Groot-Brittannië.

Onderdeel 2 richt zich tegen de manier waarop het hof de belangenafweging in verband met de bepalingen uit het IVRK en EVRM heeft gemotiveerd.

Beoordeling en motivering

De procureur-generaal (P-G) stelt allereerst vast dat het recht op geboorteregistratie een mensenrechtelijke dimensie heeft. Zo oordeelt het VN-Kinderrechtencomité in verband met artikel 8 IVRK dat de geboortedatum deel uitmaakt van de identiteit van een kind en dat een staat het recht op behoud van identiteit moet respecteren. Daarnaast volgt uit de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 16 november 2023 in de zaak *G.T.B./Spanje* dat het recht op privéleven ook het recht op geboorteregistratie omvat, nu hiermee details over de identiteit van een persoon worden vastgelegd. Tegelijkertijd wijst het EHRM er in deze zaak op dat het waarborgen van betrouwbare registers van de burgerlijke stand en van rechtszekerheid in het algemeen belang is, waardoor strikte procedures voor geboorteregistratie zijn gerechtvaardigd. De P-G merkt op dat dit juridische kader relevant is voor de onderhavige zaak, waarin het gaat om de juistheid van geregistreerde geboortegegevens in de vervangende geboorteakte en het daarmee gemoeide individuele belang van verzoekster bij registratie van de door haar gestelde geboortedatum en het algemene belang van betrouwbare geboorteregisters.

Artikel 1:25c lid 2 BW schrijft voor dat de rechtbank bij het vaststellen van noodzakelijke gegevens voor het opmaken van een vervangende geboorteakte rekening moet houden met alle bewijzen en aanwijzingen omtrent de omstandigheden waaronder, en het tijdstip waarop de geboorte moet hebben plaatsgehad. De P-G meent dat dit een ruime onderzoeksplicht voor de rechter inhoudt en vat de bepaling verder zo op dat als er geen bewijs is, de rechter op basis van alleen aanwijzingen een geboortedatum mag vaststellen. Tot slot blijkt uit de parlementaire geschiedenis dat de rechter zelf de geboortegegevens mag vaststellen als er helemaal geen bewijs of aanwijzingen zijn. Dit kan dus ook een fictieve datum zijn.

In de rechtspraak op grond van artikel 1:25c BW zijn voorbeelden te vinden, waarin de rechter een verzochte geboortedatum vaststelt, ook als daarvoor geen overtuigend bewijs is, maar wel er voldoende aanwijzingen zijn voor die datum. Daarbij weegt de rechter in een aantal zaken het belang van de verzoeker bij het vaststellen van een onzekere geboortedatum enerzijds en

het belang van openbare orde dat geen onzekere gegevens in de registers van de burgerlijke stand opgenomen zouden moeten worden anderzijds, waarbij in deze zaken het eerste belang zwaarder weegt, mede omdat de anders vast te stellen datum een fictieve datum zou zijn, die evenmin zeker is. Dit is ook gebeurd in een procedure tot vaststelling van geboortegegevens op grond van artikel 1:25c BW (later hersteld als art. 1:25d BW) van de zus van verzoekster.

De bijzondere bewijskracht van de geboorteakte met betrekking tot de daarin vermelde gegevens, zoals de geboortedag, onderstreept het belang van de juistheid van die in de registers in te schrijven gegevens. Om het waarheidsgehalte van geboorteakten te bevorderen, voorziet artikel 1:25d BW in de mogelijkheid onjuiste gegevens in een geboorteakte te verbeteren.

De P-G gaat ervan uit dat de rechter in lijn met artikel 1:25c lid 2 BW ook in de wijzigingsprocedure van artikel 1:25d BW (en in de verbeteringsprocedure van art. 1:24 BW) een ruime onderzoeksplicht heeft en dus rekening moet houden met alle bewijzen en aanwijzingen omtrent de omstandigheden waaronder, en het tijdstip waarop de geboorte moet hebben plaatsgehad. Omdat er slechts één andere (buiten deze procedure) summier gemotiveerde beschikking op grond van artikel 1:25c BW de P-G bekend is (waarin het verzoek van de zus van verzoekster werd ingewilligd) kijkt de P-G naar de rechtspraak op grond van artikel 1:24 BW. Daaruit blijkt onder andere dat als er geen onomstotelijk bewijs is voor de juistheid van de gestelde datum en er dus sprake is van een onzekere gestelde datum, de rechter dan een belangenafweging maakt tussen het belang van verzoeker bij wijziging van de geboortedatum enerzijds en het openbaar belang bij betrouwbare registers anderzijds. In de onderzochte uitspraken woog het openbare belang van betrouwbare registers zwaarder.

De klacht in onderdeel 1 van het cassatiemiddel slaagt volgens de P-G. Verzoekster heeft aangeboden haar moeder als getuige te doen horen met betrekking tot de gestelde geboortedatum van verzoekster. In ieder geval blijkt uit dit bewijsaanbod niet dat dit uitsluitend zou zien op stukken die zijn opgesteld in Groot-Brittannië.

De aard van de zaak verzet zich niet tegen een getuigenverhoor, omdat bij het vaststellen van de voor een geboorteakte noodzakelijke gegevens de rechter niet alleen in geval van artikel 1:25c BW rekening moet houden met alle bewijzen en aanwijzingen, maar deze ruime onderzoeksplicht, zoals hiervoor overwogen door de P-G, ook geldt voor de wijzigingsprocedure van artikel 1:25d BW. Daar komt bij dat de geboorteakte onder meer bewijst dat op de in de akte vermelde dag uit de daarin genoemde moeder een kind is geboren (art. 1:22 BW). Gelet op de bijzondere bewijskracht van de geboorteakte op deze onderdelen kan juist de getuigenverklaring van een moeder in een zaak als de onderhavige in algemene zin een belangrijke rol spelen. Ook om deze reden verzet de aard van de zaak zich niet tegen

het getuigenverhoor als zodanig.

Ten aanzien van de eis dat het bewijsaanbod voldoende specifiek is en ter zake dienend is, geldt dat de rechter niet op grond van zijn waardering van de reeds afgelegde verklaringen of de inhoud van de schriftelijke verklaringen, aan een bewijsaanbod mag voorbijgaan, omdat hij daarmee ten onrechte zou vooruitlopen op het resultaat van de bewijsvoering die nog moet plaatsvinden. De motivering waarmee het hof het bewijsaanbod van verzoekster passeert, is gelet op het voorgaande onbegrijpelijk en onvoldoende gemotiveerd, voor zover het betrekking heeft op het doen horen van de moeder als getuige.

De klacht in het tweede onderdeel van het cassatiemiddel slaagt volgens de P-G niet. Volgens de P-G is voldoende duidelijk dat het hof met het openbaar belang doelt op het belang van betrouwbare registers van de burgerlijke stand dat zich ertegen verzet dat een datum wordt opgenomen, ten aanzien waarvan het hof heeft geoordeeld (weliswaar voorbarig, gelet op het slagen van middelonderdeel 1) dat geen bewijs is geleverd dat deze juist is. Het oordeel van het hof dat dit belang zwaarder weegt dan het belang van verzoekster bij opheffing van de discrepantie tussen de Nederlandse en de Britse registratie door wel de door haar verzochte datum op te nemen in het geboorteregister is niet onbegrijpelijk en behoeft geen nadere motivering. De P-G merkt overigens op dat als de door verzoekster gestelde geboortedatum wel zou komen vast te staan, het openbare orde-belang van juistheid van de registers van de burgerlijke stand er juist mee gediend is dat verzoekster in haar stelling wordt gevolgd. Van een tegenstelling tussen het belang van juistheid van de registers en het belang van verzoekster zou in dat geval geen sprake meer zijn.

Conclusie

Nu middelonderdeel 1 slaagt, strekt de conclusie tot vernietiging van de beschikking van het gerechtshof Den Haag en tot terugwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-09-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:942

Zaaknummer: 24/00884

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht van vader over beslissing dat hoofdverblijfplaats van het kind niet bij hem is bepaald, ondanks dat het kind feitelijk het merendeel van de tijd bij vader verblijft. Deze klacht is ongegrond. Wel gegrond is de klacht dat het hof niet heeft beslist over het verzoek van de vader om hem vervangende toestemming te verlenen om het kind op zijn adres in de BRP in te schrijven, omdat het hof niet heeft gemotiveerd waarom dat verzoek is afgewezen.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn met elkaar getrouwd geweest en hebben samen één minderjarig kind. Tussen de ouders hebben meerdere procedures gespeeld, de onderhavige procedure draait onder andere over de hoofdverblijfplaats van het kind.

Cassatiemiddelen

De vader klaagt in cassatie over de afwijzing van zijn verzoek om de hoofdverblijfplaats van het kind bij hem te bepalen. Ook klaagt de vader dat het hof ten onrechte niet heeft beslist op zijn verzoek over de inschrijving van het kind op zijn adres in de BRP.

Juridisch kader

De advocaat-generaal (A-G) overweegt dat ouders met gezamenlijk gezag een geschil over de uitoefening van dat gezag aan de rechter kunnen voorleggen op grond van artikel 1:253a BW. De hoofdverblijfplaats van het kind wordt sinds de invoering van de Wet bevordering voortgezet ouderschap en zorgvuldige scheiding in 2009 uitdrukkelijk vermeld in de geschillenregeling van artikel 1:253a BW. Uit de parlementaire geschiedenis van die wet volgt dat het hierbij gaat om codificatie van rechtspraak van de Hoge Raad. Een verdere toelichting op het vermelden van de hoofdverblijfplaats in artikel 1:253a BW ontbreekt in de wetsgeschiedenis. Aanknopingspunten voor de inhoud van het begrip 'hoofdverblijfplaats' zijn ook niet te vinden in de parlementaire toelichting.

In rechtspraak en literatuur wordt vaak als uitgangspunt genomen dat de hoofdverblijfplaats van het kind de plaats is waar het kind feitelijk het meest verblijft. De hoofdverblijfplaats is daarbij nauw verweven met de zorgregeling; daar waar het zwaartepunt van de zorg ligt, is de hoofdverblijfplaats. Dit uitgangspunt is in overeenstemming met de afgeleide of afhankelijke woonplaats van het kind van artikel 1:12 lid 1 BW. Krachtens deze bepaling volgt het kind in geval van voortgezet gezamenlijk ouderlijk gezag na scheiding de woonplaats van de ouder bij wie het feitelijk verblijft. Op het adres van de afgeleide woonplaats wordt het kind ook ingeschreven in de BRP (art. 1:1 onder o Wet BRP). Volgens dit uitgangspunt zijn het zwaartepunt van de zorg, de hoofdverblijfplaats, de woonplaats en de inschrijving in de BRP gekoppeld. Als de rechter heeft beslist bij welke ouder het kind zijn hoofdverblijf heeft, zijn ook de woonplaats en de inschrijving in de BRP bepaald. Er is echter ook rechtspraak waarin losser wordt omgegaan met de koppeling tussen het zwaartepunt van de zorg, de hoofdverblijfplaats en de inschrijving in de BRP. Zo heeft hof Amsterdam in een uitspraak van 18 oktober 2022 (ECLI:NL:GHAMS:2022:2942) de hoofdverblijfplaats van de kinderen, onder uitdrukkelijke verwijzing naar hun belangen, bij de ouder bepaald bij wie *niet* het zwaartepunt van de zorg ligt.

In geval van co-ouderschap wordt door de rechter wel afgezien van het bepalen van een hoofdverblijfplaats, omdat dit geen recht zou doen aan de gelijke verdeling van de zorg. Dat is in lijn met voornoemd uitgangspunt dat de hoofdverblijfplaats van het kind de plaats is waar het kind feitelijk het meest verblijft. Als het kind evenveel tijd bij beide ouders doorbrengt, is er immers geen sprake van een hoofdverblijfplaats. Het kind heeft dan op basis van de zorgregeling twee woonplaatsen in de zin van artikel 1:12 BW. Omdat het kind op slechts één adres ingeschreven kan staan (vgl. art. 1:1 onder o Wet BRP), geeft de rechter in dergelijke gevallen soms wel een beslissing over de inschrijving in de BRP. In deze uitspraken zijn hoofdverblijfplaats en inschrijving in de BRP van elkaar losgekoppeld. Ook over die inschrijving in de BRP kan in het kader van de geschillenregeling van artikel 1:253a BW een beslissing van de rechter gevraagd worden.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De A-G gaat vervolgens in op de onderdelen van het cassatiemiddel en bespreekt de onderdelen 1 en 3 gezamenlijk, die betrekking hebben op de afwijzing door het hof van het verzoek van de vader om de hoofdverblijfplaats van het kind bij hem te bepalen en hem vervangende toestemming te verlenen het kind op zijn adres in te schrijven in de BRP. Volgens de A-G slagen de klachten in deze onderdelen niet. Hoewel als uitgangspunt geldt dat de hoofdverblijfplaats van het kind de plaats is waar het kind feitelijk het meest verblijft, kan van dat uitgangspunt worden afgeweken. Bij een verzoek tot vaststelling van de hoofdverblijfplaats dient de rechter op grond van artikel 1:253a BW een beslissing te nemen

die hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Daarbij moet de rechter bij zijn beslissing alle omstandigheden van het geval in acht nemen, wat er in voorkomend geval ook toe kan leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde dient te zijn. De rechter kan dus, alle betrokken belangen tegen elkaar afwegend, een beslissing nemen die afwijkt van voornoemd uitgangspunt dat de hoofdverblijfplaats wordt bepaald bij die ouder bij wie het zwaartepunt van de zorg ligt. Dat heeft het hof in de onderhavige zaak gedaan. Uit de motivering van het hof blijkt dat een belangenafweging is gemaakt, waarbij het belang van het kind voor het hof een overweging van eerste orde is. Het hof heeft daarbij het risico op nieuwe procedures tussen de ouders meegewogen die zouden kunnen ontstaan vanwege financiële consequenties van een wijziging van de hoofdverblijfplaats. Verder heeft het hof overwogen dat een wijziging van de hoofdverblijfplaats geen recht doet aan de relatie tussen het kind en de moeder. Tegen deze omstandigheden die volgens het hof, (mede) in het belang van het kind, pleiten voor het niet-wijzigen van de hoofdverblijfplaats weegt het enkele feit dat de zorgregeling tussen de moeder en het kind is beperkt niet op. Dit oordeel, dat is verweven met een waardering van feitelijke aard die in cassatie niet op juistheid kan worden getoetst, is in het licht van de stukken in het dossier niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd.

In onderdeel 2 wordt geklaagd dat het hof ten onrechte niet heeft beslist op het verzoek van de vader om het kind te laten inschrijven in de BRP van zijn woonplaats of aan hem daarvoor vervangende toestemming te verlenen. Dit onderdeel slaagt wel. De A-G overweegt dat artikel 23 Rv uitdrukkelijk bepaalt dat de rechter verplicht is te beslissen over al hetgeen partijen hebben gevorderd of verzocht. De vader heeft zowel in eerste aanleg als in hoger beroep ondubbelzinnig verzocht om het kind te laten inschrijven op zijn adres in de BRP. Het hof had op dit verzoek moeten beslissen. Omdat elke motivering van een afwijzing van het verzoek van de vader in de bestreden beschikking ontbreekt, is met de enkele afwijzing in het dictum van het meer of anders verzochte niet op dit verzoek beslist. Voor zover uit de afwijzing van het verzoek van de vader om de hoofdverblijfplaats van het kind bij hem te bepalen, zou moeten worden afgeleid dat het hof ook afwijzend op het verzoek van de vader tot inschrijving van het kind op zijn adres heeft beslist, is de uitspraak onvoldoende gemotiveerd. Het hof heeft het voorschrift van artikel 23 Rv dan ook geschonden.

Conclusie

De conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden beschikking en verwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-09-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:978

Zaaknummer: 24/01041

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Afstamming. Is de vrouw belanghebbende bij het verzoek tot vaststelling van het vaderschap van haar overleden man (art. 798 lid 1 Rv, art. 1:207 BW)?

Feiten en omstandigheden

De moeder van de zoon en de man hebben een affectieve relatie gehad. De zoon is niet door de man of door een ander erkend. De man is overleden. Ten tijde van zijn overlijden was de vrouw zijn enige erfgenaam. De rechtbank heeft het verzoek van de zoon tot vaststelling van het vaderschap van de man toegewezen en heeft de vrouw niet als belanghebbende aangemerkt. In hoger beroep heeft de vrouw gesteld dat zij als belanghebbende moet worden aangemerkt. Het hof heeft overwogen:

‘5.5. Appellante heeft een geregistreerd partnerschap/huwelijk gehad met de man en is zijn erfgenaam. (...) Appellante heeft alleen gesteld dat zij een financieel belang heeft bij het gerechtelijk vaststellen van het vaderschap van de man. Gezien het karakter van deze procedure is het hof van oordeel dat appellante daarmee geen rechtstreeks, maar slechts een afgeleid belang heeft bij het verzoek van [de zoon] in eerste aanleg. Appellante zal daarom niet worden aangemerkt als belanghebbende. Dit betekent dat zij het hof niet kan verzoeken de bestreden beschikking te vernietigen. Gelet daarop zal het hof appellante niet-ontvankelijk verklaren.’

De vrouw is in cassatie gegaan. De conclusie van de advocaat-generaal strekt tot verwerping van het beroep.

Beoordeling van het middel

Het middel bestrijdt het oordeel van het hof dat de vrouw geen belanghebbende is in de zin van artikel 798 lid 1 Rv in de procedure op het verzoek van de zoon tot vaststelling van het vaderschap van de man (art. 1:207 lid 1 BW).

In zijn rechtspraak (HR 30 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:463, r.o. 3.4.3; HR 30 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:488, r.o. 3.6.4 en HR 12 juli 2024, ECLI:NL:HR:2024:1079, r.o. 3.7) heeft de

Hoge Raad over het begrip belanghebbende in artikel 798 lid 1 Rv overwogen:

‘3.4.3 Het vorenstaande betekent dat de door art. 798 lid 1, eerste volzin, Rv bestreken kring van belanghebbenden in zaken van personen- en familierecht (in andere zaken dan scheidingszaken) niet in algemene zin kan worden afgebakend. Welke persoon of instelling (hierna elk van beide: betrokkene) als belanghebbende moet worden aangemerkt, wordt bepaald – aan de ene kant – door het onderwerp van de aan de rechter voorgelegde zaak en – aan de andere kant – door de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept. Slechts indien het onderwerp van de zaak ertoe kan leiden dat de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept, rechtstreeks door de rechterlijke beslissing worden geraakt, is die betrokkene in die zaak belanghebbende in de zin van art. 798 lid 1, eerste volzin, Rv.’

Deze zaak betreft vaststelling van het vaderschap van de man ten aanzien van de zoon en daarmee vestiging van een afstammingsrelatie tussen hen. De kring van personen die een daartoe strekkend verzoek kunnen doen, is in artikel 1:207 lid 1 BW beperkt tot de moeder en het kind. De kring van personen die geacht kunnen worden rechtstreeks bij vaststelling van het ouderschap te zijn betrokken, beperkt zich tot de moeder, het kind en degene van wie verzocht wordt het ouderschap vast te stellen; buiten deze kring vallende personen zijn niet aan te merken als belanghebbenden in de zin van artikel 798 lid 1 Rv (HR 17 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3641, r.o. 3.4.3). De vrouw behoort niet tot deze kring. De omstandigheid dat zij als gevolg van vaststelling van het vaderschap van de man ten aanzien van de zoon wordt geraakt in haar vermogensrechtelijke belang als erfgenaam van de man leidt niet tot een ander oordeel. Dat betreft niet een belang waarop de zaak rechtstreeks betrekking heeft. Daarop stuiten alle klachten van het middel af.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1370

Zaaknummer: 23/04521

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: J.H.M. van Swaaij en J.P. van den Berg

Wetsartikelen: 798 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Voogdijzaak. Vervangende toestemming voor het wijzigen van de verblijfplaats van de minderjarigen (art. 1:336a lid 2 BW). Uitleg van het rechtsmiddelenverbod van artikel 807 aanhef en onder c Rv.

Feiten en omstandigheden

De twee kinderen van de moeder zijn onder voogdij geplaatst van de gecertificeerde instelling (GI). Zij woonde tot 22 mei 2023 met de kinderen in een moeder-kindhuis van Mesazorg. Op verzoek van de GI heeft de kinderrechter op 22 mei 2023 – zonder de moeder te horen (waartoe ook door de GI was verzocht) – de GI toestemming verleend tot wijziging van het verblijf van de kinderen met ingang van 22 mei 2023 en bepaald dat de GI en de moeder zullen worden gehoord ter zitting van 1 juni 2023. Na de moeder en de GI op deze zitting te hebben gehoord, heeft de kinderrechter de beslissing van 22 mei 2023 in stand gelaten. De moeder is in hoger beroep gekomen. Het hof heeft haar niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep. De moeder is in cassatie gekomen.

Bespreking van het cassatiemiddel

De onderdelen 1 t/m 3 komen op tegen het oordeel van het hof (r.o. 6.5) dat het rechtsmiddelenverbod van artikel 807 aanhef en onder c Rv in dit geval niet kan worden doorbroken. Onderdeel 4 keert zich tegen het oordeel van het hof (r.o. 6.2) dat op grond van artikel 807 aanhef en onder c Rv geen hoger beroep openstaat tegen een beschikking op grond van artikel 1:336a BW.

De relevante overwegingen luiden als volgt:

‘6.1 Als de voogd ermee instemt dat een ander een kind in zijn gezin opneemt en ten minste een jaar heeft verzorgd en opgevoed, kan de voogd alleen met toestemming van die ander het verblijf van dat kind wijzigen (art. 1:336a lid 1 BW). Als de ander die toestemming niet geeft kan de voogd de rechter vragen om vervangende toestemming. Deze wordt slechts verleend als dit in het belang van het kind noodzakelijk is (art. 1:336a lid 2 BW).

6.2 Op grond van art. 807 onder c Rv staat geen hoger beroep open tegen een beschikking op

grond van art. 1:336a BW, maar alleen cassatie in het belang der wet. Een wettelijk appèlverbod kan worden doorbroken als de rechter buiten het toepassingsgebied van de desbetreffende regeling is getreden, deze ten onrechte buiten toepassing heeft gelaten of bij de behandeling van de zaak een zodanig fundamenteel rechtsbeginsel heeft veronachtzaamd dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet kan worden gesproken.

6.3 De moeder stelt dat het appèlverbod in haar geval kan worden doorbroken. Zij voert aan dat de rechtbank het verzoek van de GI ten onrechte als een spoedverzoek heeft behandeld. Uit de artikelen 800 lid 3 en 809 lid 3 Rv volgt niet dat op een verzoek van art. 1:336a BW kan worden beslist zonder voorafgaande mondelinge behandeling. De door de GI aangevoerde zorgen waren niet zodanig dat er een spoedbeslissing nodig was. (...) Er was dus geen sprake van een dringende en onverwijlde noodzaak het verzoek met spoed en zonder verhoor van de moeder toe te wijzen.

6.4 De GI voert aan dat er altijd situaties kunnen voordoen waarin met spoed een wijziging in het verblijf van de kinderen noodzakelijk is. Daarvan was in dit geval sprake. De moeder onttrok zich steeds meer aan de begeleiding van Mesazorg, het werd steeds ingewikkelder om met de moeder de zorgen te bespreken en Mesazorg gaf aan de veiligheid van de kinderen en de groep niet meer te kunnen garanderen. De rechtbank heeft de moeder na de bestreden beschikking alsnog in de gelegenheid gesteld om haar mening te geven. (...)

6.5 Het hof overweegt als volgt. Uit art. 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) volgt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, waaronder ook beslissingen van rechterlijke instanties, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. De belangen van het kind kunnen vereisen dat de rechter een beslissing neemt zonder een voorafgaande mondelinge behandeling, ook als voor het betreffende verzoek geen concrete wettelijke grondslag, zoals art. 800 lid 3 Rv, bestaat. Het hof is van oordeel dat een spoedbeslissing van de rechtbank (...) noodzakelijk was om de belangen van [minderjarige 1] en [minderjarige 2] veilig te stellen.

(...) is het hof van oordeel dat – in het licht van de belangenafweging uit art. 3 IVRK – de rechtbank niet buiten het toepassingsgebied van art. 1:336a BW is getreden. Ook is geen sprake van verzuim van essentiële vormen. De rechtbank heeft de moeder namelijk na de bestreden beschikking in de gelegenheid gesteld om zich tegen het verzoek te verweren. De moeder heeft hiervan gebruikgemaakt, zodat het recht op hoor en wederhoor daarmee is gewaarborgd. Het hof is van oordeel dat het appèlverbod niet kan worden doorbroken. (...)’

Bespreking van onderdeel 4

De advocaat-generaal (A-G) behandelt eerst onderdeel 4, dat twee argumenten aanvoert. Ten

eerste: het rechtsmiddelenverbod is bedoeld voor beslissingen met een ordenend en voorlopig karakter. Daarvan is hier geen sprake: door de beslissing tot vervangende toestemming voor het wijzigen van de verblijfplaats worden de kinderen gescheiden van de moeder. Ten tweede: artikel 1:336a BW is geschreven voor de situatie dat een minderjarige opgroeit in een pleeggezin en niet voor de situatie dat een minderjarige opgroeit bij een ouder zonder gezag.

Beoordeling van onderdeel 4

Artikel 807 Rv sluit ten aanzien van beschikkingen, gegeven op grond van de daarin opgesomde artikelen, de mogelijkheid van een gewoon rechtsmiddel uit. De memorie van toelichting licht toe dat het gaat om maatregelen met een voorlopig en ordenend karakter, die vrijwel altijd door meer definitieve beslissingen worden gevolgd. Artikel 807 aanhef en onder c Rv verwijst naar beschikkingen die zijn gegeven op grond van de artikelen 1:253s en 1:336a BW. In deze artikelen, die eenzelfde strekking hebben, is het blokkaderecht van pleegouders verankerd in geval van een voorgenomen wijziging in de verblijfplaats van een minderjarige die in een pleeggezin woont; artikel 1:253s geldt voor minderjarigen die onder ouderlijk gezag staan en artikel 1:336a BW voor minderjarigen die onder voogdij staan. Het blokkaderecht voorkomt dat een minderjarige abrupt uit het pleeggezin kan worden weggehaald. Artikel 1:253s BW bevat een vergelijkbare regeling.

De onderhavige zaak is atypisch omdat de kinderen met instemming van de GI gedurende langer dan een jaar bij de moeder hebben gewoond en door haar zijn verzorgd en opgevoed. Deze situatie heeft de wetgever niet voor ogen gehad in het kader van artikel 1:336a BW. In de literatuur wordt evenwel als mogelijkheid genoemd dat een minderjarige in het kader van artikel 1:336a BW wordt geplaatst bij de eigen ouder(s). Anders dan het onderdeel betoogt, ziet de A-G geen reden om de eigen ouder(s) niet als 'een ander of anderen' in de zin van artikel 1:336a lid 1 BW aan te merken. Niet de persoon van de verzorger, maar de aard van de verzorging lijkt van belang. Artikel 1:336a BW beoogt de bescherming van rechten die voortvloeien uit artikel 8 EVRM (*family life*) van degene die ten minste een jaar de minderjarige als behorende tot het gezin heeft verzorgd en opgevoed; dat kan een pleegouder zijn, maar evengoed een eigen ouder.

De wetgever heeft het blokkaderecht van de pleegouders – waaronder: de eigen ouders – bedoeld als een 'ordeningsmaatregel'. Daarbij heeft de wetgever ook gewezen op de 'tijdelijke aard van de voorziening', zoals blijkend uit artikel 1:336a lid 3 BW: in geval van afwijzing van het verzoek om vervangende toestemming voor het wijzigen van de verblijfplaats van een minderjarige, is de beschikking van kracht gedurende een door de rechtbank te bepalen termijn van ten hoogste zes maanden. Het openen van de mogelijkheid tot het instellen van rechtsmiddelen tegen een beschikking van de rechtbank komt de wetgever 'niet noodzakelijk

voor' omdat het blokkaderecht gedacht is als een voorziening die tijdelijk moet verhinderen dat het pleegkind door zijn ouders of zijn voogd uit het pleeggezin kan worden weggehaald, een ordeningsmaatregel dus. De wetgever maakt onderscheid tussen: (i) afwijzing van een verzoek om vervangende toestemming voor het wijzigen van de verblijfplaats van de minderjarige en (ii) toewijzing van zo'n verzoek. De A-G citeert passages uit de parlementaire stukken waarin de wetgever het rechtsmiddelenverbod voor beide situaties onderbouwt. Uit deze aangehaalde passages laat zich als de bedoeling van de wetgever afleiden dat een toewijzende beslissing op grond van artikel 1:336a lid 2 BW moet worden gezien als een tijdelijke maatregel met een ordenend karakter, waarbij het in de rede ligt dat de verblijfplaats van de minderjarige aan bod komt in 'een meer definitieve voorziening'. Hierbij heeft de wetgever het oog gehad op een procedure als bedoeld in artikel 1:299a lid 1 BW: pleegouders die met instemming van de voogd een minderjarige in hun gezin ten minste een jaar hebben verzorgd en opgevoed, kunnen de kinderrechter verzoeken om hen tot voogd te benoemen. Wijst de kinderrechter dit verzoek af, dan kunnen de pleegouders daartegen hoger beroep instellen; artikel 1:299a BW valt niet onder het rechtsmiddelenverbod van artikel 807 Rv.

Uit het dossier leidt de A-G af dat de moeder zich weliswaar kan vinden in de voogdijmaatregelen, maar dat zij wel in het gezag over de kinderen hersteld wenst te worden. Daarvoor is nodig dat zij op de voet van artikel 1:253b lid 3 BW de rechtbank verzoekt om in het gezag te worden hersteld. Toewijzing van dit verzoek zal tot gevolg hebben dat de voogdij wordt beëindigd (art. 1:281 lid 1 onder b BW), waardoor de kinderen hun verblijfplaats bij de moeder zullen krijgen. Dit betekent dat zij beschikt over een procedure die tot een 'meer definitieve voorziening' over de verblijfplaats van de kinderen zal leiden, te weten artikel 1:253b lid 3 BW. Aldus beschouwd, kan de beschikking van 22 mei 2023 worden gezien als een tijdelijke maatregel met een ordenend karakter ten aanzien waarvan het rechtsmiddelenverbod van artikel 807 aanhef en onder c Rv op de in de parlementaire geschiedenis vermelde gronden te rechtvaardigen is. Gelet op het voorgaande faalt onderdeel 4.

Bespreking van de onderdelen 1 t/m 3

Deze onderdelen keren zich tegen de overwegingen die ten grondslag liggen aan het oordeel in r.o. 6.5. Ten onrechte heeft het hof geoordeeld dat de rechtbank niet buiten het toepassingsgebied van artikel 1:336a BW is getreden, nu een wettelijke grondslag ontbreekt voor het geven van een beslissing op grond van artikel 1:336a BW – de beschikking van 22 mei 2023 – zonder het vooraf horen van de moeder (onderdeel 1). Verder heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat geen sprake is van verzuim van essentiële vormen. Weliswaar is de moeder op 1 juni 2023 gehoord, maar daarbij heeft geen volledige toetsing van de beschikking van 22 mei 2023 plaatsgevonden (onderdeel 2). Ten slotte is de wijze waarop de rechtbank te

werk is gegaan niet proportioneel, omdat de GI een voorlopige voorziening had kunnen verzoeken (onderdeel 3).

Beoordeling van de onderdelen 1 t/m 3

De aanleiding om een beslissing te verzoeken en te geven zonder het vooraf horen van de belanghebbenden, is gelegen in de omstandigheid dat de voogd als verzoeker (de GI) aanvoert dat sprake is van een zodanige spoedsituatie dat de behandeling niet kan worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige. Het hof heeft geoordeeld dat een spoedbeslissing van de rechtbank noodzakelijk was om de belangen van de kinderen veilig te stellen (r.o. 6.5). Het onderdeel richt geen klacht tegen dit oordeel. Daarmee staat in cassatie vast dat sprake was van een spoedsituatie ten aanzien van de kinderen. Het onderdeel neemt terecht tot uitgangspunt dat de wet geen uitdrukkelijke basis biedt voor het nemen van een beslissing in een procedure op grond van artikel 1:336a BW zonder de belanghebbenden vooraf te horen. Op grond van artikel 800 lid 3 Rv kan een beschikking tot voorlopige ondertoezichtstelling en tot machtiging uithuisplaatsing, een beschikking met betrekking tot de voorlopige voogdij alsmede een beschikking als bedoeld in artikel 1:265i lid 2 BW alleen dan aanstonds worden gegeven, dus zonder de belanghebbenden vooraf te horen, indien de behandeling niet kan worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige. Een aldus gegeven beschikking verliest haar kracht na verloop van twee weken, tenzij de belanghebbenden binnen deze termijn in de gelegenheid zijn gesteld hun mening kenbaar te maken. In artikel 800 lid 3 Rv wordt niet genoemd een beschikking als bedoeld in artikel 1:336a lid 2 BW. Toch zullen gevallen denkbaar zijn waarin in het kader van een procedure op grond van artikel 1:336a lid 2 BW de behandeling niet kan worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige. Een spoedmaatregel kan nodig zijn als de veiligheid van de minderjarige in het geding is, hetgeen rechtvaardigt dat de rechter een spoedmaatregel geeft zonder eerst de belanghebbenden te horen. De situatie waarvoor artikel 1:336a BW is geschreven, is vergelijkbaar met de situatie waarvoor artikel 1:265i BW is geschreven (wijziging van de verblijfplaats van een minderjarige die in een pleeggezin woont in geval van ondertoezichtstelling). In beide gevallen woont de minderjarige ten minste een jaar in het gezin van de pleegouders; in beide gevallen wordt om de wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige verzocht. Artikel 1:265i BW wordt wel genoemd in artikel 800 lid 3 Rv, maar artikel 1:336a BW niet. De A-G ziet niet in waarom in het eerste geval wel maar in het tweede geval niet een spoedmaatregel kan worden gegeven zonder de belanghebbenden eerst te horen. Wat de A-G betreft is het belang van de minderjarige leidend en zou het ook in geval van artikel 1:336a BW mogelijk moeten zijn, door artikel 800 lid 3 Rv analoog toe te passen, een spoedmaatregel te geven zonder de belanghebbenden eerst te horen. Het criterium zou moeten zijn of de behandeling niet kan worden afgewacht zonder

onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige. Het oordeel van het hof in r.o. 6.5 sluit hierbij aan. Onder verwijzing naar artikel 3 IVRK heeft het hof geoordeeld dat de belangen van een minderjarige kunnen eisen dat de rechter een beslissing neemt zonder voorafgaande mondelinge behandeling, ook als daarvoor geen concrete wettelijke grondslag, zoals artikel 800 lid 3 Rv, bestaat. Hierbij komt dat de moeder na de beschikking van 22 mei 2023 de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt naar voren te brengen tijdens de mondelinge behandeling op 1 juni 2023. Dat is binnen de twee weken die door artikel 800 lid 3 Rv is voorgeschreven. Ook het hof wijst hierop (r.o. 6.5). Onderdeel 1 faalt.

De klacht dat tijdens de mondelinge behandeling op 1 juni 2023 geen volledige maar slechts een beperkte toetsing heeft plaatsgevonden van de beschikking van 22 mei 2023, gaat evenmin op. Allereerst wijst de A-G erop dat de moeder deze stelling niet naar voren heeft gebracht in hoger beroep. Aan het hof lag derhalve niet voor of het rechtsmiddelenverbod op grond van dit betoog doorbroken kon worden. In zoverre mist de klacht feitelijke grondslag. Maar ook bij een inhoudelijke beoordeling faalt de klacht. De moeder en haar advocaat waren aanwezig op de zitting van 1 juni 2023; ook de GI was vertegenwoordigd. De kinderrechter heeft duidelijk gemaakt wat het doel van de zitting is: het alsnog horen van de moeder en de GI. Uit het proces-verbaal blijkt dat de moeder en haar advocaat verweer hebben gevoerd tegen het verzoek van de GI. Na de aanwezigen te hebben gehoord heeft de kinderrechter de behandeling geschorst. Na hervatting van de zitting heeft de kinderrechter mondeling uitspraak gedaan. Ongeacht hoe de kinderrechter de beschikking van 22 mei 2023 heeft gekwalificeerd (als een voorlopige of een definitieve beslissing), volgt uit het proces-verbaal dat de kinderrechter de beschikking van 22 mei 2023 voldoende inhoudelijk heeft getoetst op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting. Onderdeel 2 faalt.

De klacht van onderdeel 3 kan onbehandeld blijven omdat uit het voorgaande is gebleken dat de rechtbank een beslissing mocht nemen op het verzoek van de GI zonder de moeder eerst te horen.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-09-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:973

Zaaknummer: 24/00475

Wetsartikelen: